

Arrest

nr. 70 278 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHIJNS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 15 april 1969 in Serschen-Jurt (Tsjetsjenië).

In 1999 verliet u Tsjetsjenië. Tot 2002 bleef u in Rusland wonen.

In 2002 vroeg u asiel aan in Polen. U kreeg twee maal een negatieve beslissing.

In 2004 vroeg u asiel aan in Zweden.

U vluchtte naar Duitsland, waar u een asielaanvraag indiende. Vanaf december 2004 woonde u in Duitsland. In 2005 werd u in Duitsland erkend als vluchteling.

In Duitsland won u in 2005 de lotto.

U ging naar een advocaat in Praag omdat de krantenboerin het bewijsje verloor. Toen u in augustus 2007 terugkeerde uit Praag, waren uw vrouw en kinderen verdwenen. U was drie maanden naar hen op zoek.

In 2009 scheidde u voor de rechtbank Freiburg officieel van uw echtgenote K.K. (...). In 2009 werd u slecht behandeld in het ziekenhuis van Freiburg.

In augustus 2009 vroeg u asiel aan in Noorwegen. U vertrok er zonder uw beslissing af te wachten.

In december 2009 vroeg u nogmaals asiel aan in Zweden.

Dezelfde maand ging u naar Denemarken, waar u ook een asielaanvraag indiende. U wachtte de beslissing echter niet af.

Vanuit Denemarken reisde u met de bus naar België. Op 16 mei 2011 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Russisch rijbewijs, uw Duits reisdocument, uw Duitse verzekeringskaart en vier documenten met betrekking tot uw asielaanvraag in Duitsland.

Op 22 augustus 2011 haalde u uw dochter K. (...) af in Düsseldorf. U bracht haar naar België."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, uw Duits reisdocument, de vier documenten met betrekking tot uw asielaanvraag in Duitsland en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat u in 2005 door Duitsland werd erkend als vluchteling. U blijft deze status nog steeds te bezitten aangezien u in Freiburg een nieuwe verblijfskaart kan bekomen.

Tot bewijs van het tegendeel wordt u bijgevolg geacht te genieten van de bescherming van Duitsland ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Rusland.

Bijgevolg bent u, indien u een nieuwe asielaanvraag in België indient, gehouden om te bewijzen dat de bescherming die door Duitsland werd verleend heeft opgehouden.

Welnu, in casu, heeft u niet aangetoond dat de bescherming die door Duitsland werd verleend, heeft opgehouden.

U verklaarde dat uw voormalige echtgenote lid is van een sekte en u bestolen heeft (CGVS, p. 6). U beweerde dat sekteleiden in uw kamer binnenkwamen (CGVS, p. 7). U stelde dat de sekte van uw voormalige echtgenote u lastigviel maar wist niet hoe deze sekte of de bewuste sekteleiden heten (CGVS, p. 7 en 9).

Tevens stelde u dat de huismeester van het asielcentrum u lastigviel (CGVS, p. 7).

U verklaarde dat u naar een advocaat in Praag ging (CGVS, p. 7).

U kende echter de gegevens van deze advocaat niet meer (CGVS, p. 8). U zei dat u visitekaartjes van verschillende advocaten uit Duitsland had. U kon echter geen enkele naam vermelden (CGVS, p. 8). U stelde dat u in augustus 2007 naar de politie van Freiburg ging toen u uw gezin na uw terugkomst uit Praag niet kon vinden (CGVS, p. 8). U beweerde dat u aangifte deed maar dat de politie hier geen stempel op wou zetten (CGVS, p. 8). Aan deze verklaring hecht ik geen geloof.

Later zou u nog vele keren naar de politie in Freiburg gegaan zijn (CGVS, p. 9).

Voorts verklaarde u dat u ook naar de rechtbank in Freiburg stapte. U stelde dat u overal een klacht indiende in Duitsland en zelfs een brief naar bondskanselier Merkel schreef (CGVS, p. 9).

U kon echter geen enkel begin van bewijs voorleggen dat u in Duitsland naar de politie stapte, naar de rechtbank ging, een brief stuurde naar Angela Merkel of ergens een klacht indiende.

Er kan echter van u verwacht worden dat u de nodige stappen onderneemt om bescherming te zoeken in Duitsland, het land waarvan u al in 2005 erkend werd als vluchteling, alvorens elders bescherming te zoeken.

Bovendien verwacht ik dat u hiervan de nodige bewijzen kan voorleggen.

Voorts verklaarde u dat u op 22 augustus 2011 uw jongste dochter K. (...) zelf in Düsseldorf ging afhalen en naar België bracht (CGVS, p. 3-4).

Het feit dat u na uw asielaanvraag in België nog terugkeerde naar Duitsland, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de Duitse autoriteiten zou gekend hebben.

Bijgevolg dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in Duitsland in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch rijbewijs, uw Duits reisdocument, uw Duitse verzekeringskaart en vier documenten met betrekking tot uw asielaanvraag in Duitsland) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.

Uw Russisch rijbewijs bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die ik echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Het Duitse reisdocument, uitgegeven op 17 februari 2009, bevat enkel gegevens over uw identiteit en verblijf in Duitsland. Uw Duitse verzekeringskaart van AOK bewijst enkel dat u in Duitsland verzekerd bent. De documenten met betrekking tot uw asielaanvraag in Duitsland zijn afkomstig van de Duitse overheden. Deze documenten betreffen enkel de beoordeling van uw asielaanvraag. Deze Duitse documenten bevatten geen enkele informatie met betrekking tot de problemen die u in Duitsland zou gekend hebben.

Aangaande de medische en psychologische problemen waar u melding van maakte (CGVS, p. 7, 9 en 10), moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u psychologische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Er moet ten slotte worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 oktober 2011 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, een schending van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verzet zich tegen de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Volgens verzoeker schendt de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zijn verklaringen niet aannemelijk zijn, dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen in Duitsland, noch aan het lidmaatschap van een sekte van zijn ex-vrouw en het feit dat verzoeker door leden van deze sekte wordt lastiggevallen, dat geen geloof wordt gehecht aan zijn vrees voor vervolging door de Duitse autoriteiten en aan zijn medische toestand, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel alsook de motiveringsplicht.

Verzoeker poogt verder het gebrek aan documenten ter staving van zijn problemen in Duitsland te weerleggen en laat gelden dat hij tijdens zijn verhoor heeft verklaard dat de meeste originele bewijsdocumenten in een postbus in Duitsland liggen maar dat hij de sleutel van deze postbus is verloren en hij dan ook enkel over kopieën beschikt die hij bij zijn asielaanvraag heeft toegevoegd. Verzoeker stelt vast dat van deze stukken geen enkele melding werd gemaakt in de bestreden beslissing.

Verzoeker meent dat de stelling van de commissaris-generaal dat hij geen vrees heeft ten overstaan van de Duitse autoriteiten gezien hij op 22 augustus 2011 zijn dochter is gaan afhalen op de luchthaven van Düsseldorf, geen steek houdt.

Hij benadrukt dat hij slechts kortstondig is teruggekeerd naar Duitsland enkel om zijn dochter af te halen op een luchthaven die op een boogscheut van de Nederlandse grens ligt. Hij stelt dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Duitsland schrik had van de sekte waarvan zijn ex-vrouw lid is en dat hij sinds zijn aankomst in België geen last meer heeft gehad van gewelddaden door deze sekte.

Verzoeker merkt daarnaast op dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat iemand die reeds in Duitsland als vluchteling is erkend, zonder gegronde reden asiel zou aanvragen in een ander land binnen de Europese Unie.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn

politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

2.5. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *"Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging."*

2.6. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet.

Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag door de Belgische overheid te laten (her-)onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend.

De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te bekomen, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, §1, 6° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt overigens terecht gewezen op de mogelijkheid een vraag om bevestiging in te dienen met toepassing van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.7. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend.

In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend, dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

2.8. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Duitsland als vluchteling werd erkend. Het blijkt niet dat hij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan.

Bijgevolg heeft verzoeker er geen rechtstreeks belang bij dat zijn asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

2.9. Wat de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker betreft in functie van het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats, dient te worden vastgesteld dat de motieven van verzoeker om Duitsland te ontvluchten, bestaan uit het lidmaatschap van zijn ex-echtgenote bij een sekte en het feit dat verzoeker door leden van deze sekte wordt lastiggevallen.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift (zie p. 4), heeft de commissaris-generaal nergens in de bestreden beslissing gesteld dat geen geloof gehecht wordt aan de problemen die verzoeker in Duitsland heeft gekend; de commissaris-generaal heeft daarentegen wél aangegeven dat verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn problemen geen bescherming kan krijgen van de Duitse autoriteiten.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in Duitsland.

Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet kon rekenen op de bescherming van de Duitse autoriteiten.

Vooreerst heeft de commissaris-generaal gewezen op verzoekers onaannemelijke verklaringen aangaande de hulp die hij in Duitsland zou hebben gezocht bij de Duitse politie.

Daarnaast werd vastgesteld dat verzoeker totaal onwetendheid is aangaande de namen van de advocaten in Duitsland van wie hij visitekaartjes zou hebben gehad. Bovendien benadrukte de commissaris-generaal dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan voorleggen betreffende de verschillende stappen die hij zou hebben ondernomen om bescherming te krijgen in Duitsland; hij kon geen enkel stavingstuk voorleggen van het feit dat hij in Duitsland naar de politie stapte, naar de rechtbank ging, een brief stuurde naar Bondskanselier Merkel of ergens anders klacht indiende.

Ten slotte merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker verklaarde naar Praag te zijn gereisd om daar een advocaat te zoeken, maar geenszins uitlegde waarom hij in Duitsland zelf niet de mogelijkheid zou hebben gehad beroep te doen op een advocaat om hem juridisch bij te staan. Evenmin slaagde verzoeker erin om gegevens van deze advocaat uit Praag op te geven.

Verzoekers opwerping dat het weinig aannemelijk is dat iemand die reeds over de vluchtelingenstatus in Duitsland beschikt, zonder gegronde reden asiel aanvraagt in een ander land binnen de Europese Unie, is geen dienstig verweer; het betreft immers een zuivere insinuatie die ver staat van een ernstig argument.

Bovendien is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoeker om de afwezigheid van bewijsstukken te verklaren, ontoereikend is.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk heeft verklaard dat de meeste originele stukken in een postbus in Duitsland liggen waarvan hij echter de sleutel is verloren en hij bijgevolg enkel over kopieën beschikt die hij bij zijn asielaanvraag heeft gevoegd. Verzoeker stelt echter vast dat van deze stukken geen enkele melding werd gemaakt in de bestreden beslissing.

De Raad treedt dienaangaande de commissaris-generaal bij wanneer die in zijn nota van 20 oktober 2011 opmerkt dat verzoeker zijn eigen verklaringen louter post-factum aanpast in een poging het ontbreken van stukken die zijn problemen in Duitsland kunnen aantonen, te vergoelijken.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker heeft verklaard dat hij originele stukken in een kast in Duitsland bewaart maar, door het verlies van de sleutel, enkel kopies kan voorleggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker echter nalaat te vermelden dat de bedoelde documenten evenwel zijn Duits paspoort, rijbewijs en medische verzekering in Duitsland betreffen.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat -in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt- de commissaris-generaal voormelde documenten wél degelijk heeft in overweging genomen.

Het feit dat verzoeker enkel fotokopieën heeft neergelegd in plaats van de originelen, is echter geen argument van de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal oordeelde wél terecht dat voormelde documenten geen betrekking hebben op verzoekers voorgehouden problemen in Duitsland.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat verzoeker uitdrukkelijk heeft verklaard geen andere documenten te bezitten die zijn asielaanvraag kunnen staven (zie gehoorverslag van 29 augustus 2011, p. 5).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen stukken bijbrengt die zijn voorgehouden problemen in Duitsland bewijzen.

De opmerking in het verzoekschrift dat het argument van de commissaris-generaal dat verzoeker geen vrees heeft voor de Duitse autoriteiten aangezien hij op 22 augustus 2011 zijn dochter is gaan afhalen op de luchthaven van Düsseldorf, geen steek houdt, is juist; verzoeker heeft inderdaad ter staving van zijn asielaanvraag geen vrees uitgesproken ten overstaan van de Duitse autoriteiten.

Wel blijft de vaststelling staande dat verzoeker geen bescherming heeft gevraagd aan de Duitse autoriteiten voor zijn voorgehouden problemen met de sekte-leden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Duitse autoriteiten hem geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van vreemdelingenwet, kunnen of willen bieden tegen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat de internationale bescherming, verleend door Duitsland, heeft opgehouden te bestaan.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin hij echter in gebreke blijft.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, aangaande de door verzoeker aangehaalde medische problemen, de commissaris-generaal evenmin heeft opgeworpen dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal stelde enkel –terecht- vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegde waaruit zijn medische problemen, en het moment waarop deze zouden zijn ontstaan, zouden blijken.

2.10. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 29 augustus 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in aanwezigheid van zijn advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.11. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoekers vluchtmotieven met betrekking tot Duitsland niet getuigden van een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aangezien verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij niet op de bescherming kan rekenen van de Duitse autoriteiten. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ten aanzien van zijn land van gewoonlijk verblijf, te dezen Duitsland, in aanmerking worden genomen.

Er is geen schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE